

8. Forbandede Illinois

AC STOD LÆNGE lamslået på Milwaukee Avenue, mens sporvogne, hestedrosker og mennesker myldrede forbi på vej til at holde lørdag aften i hjemlig hygge med middagsmad og lune fra pejsen eller brændeovnen.

Han skutede sig i kulden og begyndte at bevæge sig med sin ben-skinne og sine krykker hen ad gaden, hvor han pludselig var ved at falde i et hul. En kraftig arm greb ud efter ham og sparede ham for faldet. Det var tilfældigvis en dansker fra Randers, der hjalp ham og spurgte, hvad han dog lavede her i byen. AC fortalte kort, at han var blevet krøbling og havde opsøgt konsul Dreier for at få hjælp til at rejse hjem igen.

Manden fra Randers pegede mod en bygning på den anden side af Milwaukee Avenue og sagde, at derovre lå en dansk forening som måske kunne hjælpe ham på vej. AC takkede og begav sig over mod foreningen.

For fjerde gang på samme dag havde han trods alt det held, at han ved sin ankomst med det samme traf en person, som kunne tage beslutninger i forhold til hans situation. Den danske forening havde til huse i en restaurant, som blev bestyret af parret Niels og Marie Uhrenholdt fra Arden i Nordjylland, og Niels var til stede denne sene eftermiddag, da AC trådte ind ad døren.

AC fik tilbudt et måltid mad på husets regning. Mens han spiste alene ved et bord, kom Niels hen og hørte hans historie. Da AC fortalte om sit korte møde med konsulen, udbrød Niels:

– Den spytlikker, den storsnude københavner. Ham kan de ikke

regne med. Han tror, han er den danske konge af Chicago, men han hjælper kun sine venner og forretningsforbindelser.

Det skal retfærdigvis anføres, at der på det tidspunkt var flere danske klubber i storbyen som *Dana* og *Harmonien* med forbindelse til andre skandinaviske klubber. De var viklet ind i hinanden, og det medførte ofte lange generalforsamlinger, tvister og uenigheder, hvorfor man som samfund i samfundet ikke altid omtalte sine landsmænd særligt flatterende. For de mange stakler, som ikke kunne klare sig i storbyen, var der ikke megen hjælp at hente.

Men AC var end ikke medlem af nogen klub, så derfor kunne Niels Uhrenholdt ikke gøre meget og da slet ikke hjælpe til med en dyr returbillet til Danmark. Efter måltidet forærede han alligevel AC én dollar – omregnet til vor tid svarende til ca. 100 kroner.

AC var taknemmelig og gik nu vejen tilbage til nordmanden i Market Street for at betale sin regning der, hvilket efterlod ham med nogle få cent. Så fortsatte han direkte til Jernbanestationen, hvor han satte sig ind i ventesalen ved forbindelsen til Alton i det sydlige Illinois og grublede over, hvad han nu skulle gøre. Det var ikke muligt at vende hjem til det gamle land, men venligheden fra Niels Uhrenholdt havde igen vakt et lille håb i ham. Det måtte da for pokker kunne lade sig gøre at få noget at leve af på trods af handicappet. Han besluttede, at det var bedst at søge tilbage til Springfield, for Chicago havde han absolut ikke lyst til at prøve lykken i.

Han spekulerede over muligheden for at køre med Alton-toget uden billet. Måske konduktøren ville forbarme sig over en stakkels ung krøbling. Måske kunne det lade sig gøre, uden at han blev opdaget. Imens han sad der og spekulerede, kom flere immigranttog ind fra New York med franskmænd, tyskere, russere, polakker og skandinaver, hvilket skabte enorm tumult, som igen bekræftede AC i hans tanker om at komme væk fra Chicago samme nat.

På vejen hen til Alton-perronen sad en svensk mand og græd bitterligt. Han var en af de nyankomne immigranter og fortalte AC, at han var rejst over sammen med 40 andre unge svenskere, men de var blevet snydt i New York, og agenten var stukket af med alle deres penge.

AC trøstede ham ved at pege på sig selv.

– Græd ikke, svarede jeg. Du er frisk og rask og kan arbejde, det kan jeg derimod ikke. Her står jeg som Krøbling for hele Livet uden Penge og Venner og har ikke det, hvortil jeg kan hælde mit Hoved.

Han tilkaldte en betjent og bad ham følge svenskeren hen til nordmandens lille hotel.

Herefter sneg han sig i mørket op på trappen ved den bagerste sovevogn og bad til guderne om ikke at blive opdaget. Og guderne var med ham, for han sad og døsede natten over, mens toget rullede sydpå. Efter syv timer var han tilbage i Springfield, sort i hele hovedet af kuldampen fra lokomotivet.

• • •

Maren Christensen var bestemt ikke imponeret af sin storebror og blev meget forbavset, da hun hørte om hans tur til Chicago. Hun havde regnet med, at han opholdt sig i fattiggården og var endnu mere forundret over, at han kunne være så dum at tro på en katolsk mirakelmager.

– Det er bedre, du melder dig på fattiggården, til dit ben bliver bedre, sagde hun.

– Nej, svarede AC, det gør jeg ikke, for jeg vil hellere gå fra dør til dør og bede mine medmennesker give mig brød.

– Ja, det kommer du også til at gøre, for jeg kan altså ikke spare penge nok til at betale kost og logi for dig.

– Det forlanger jeg heller ikke af dig. Du har jo allerede gjort alt muligt for mig, men du må takke Gud, at du har dit helbred og kan tjene til livets behov. Her foran står din bror på et par krykker, en stakkels krøbling. Jeg ville ønske, jeg var død og borte, så jeg ikke oftere skulle blive nogen til byrde, sagde AC bitterligt.

De stod i hendes kammer hos bankfamilien, og ved de hårde ord brød Maren sammen i gråd. Han fortrød sine selvmedlidende ord, og skulle

senere huske den samtale – igen og igen – og ønske, han havde handlet anderledes.

De faldt hinanden om halsen. Begge græd og lovede at holde sammen, ligesom de havde gjort helt tilbage, da deres mor druknede, og familien blev splittet.

Da han gik, gav hun ham de 3 dollar, hun havde som reserve.

• • •

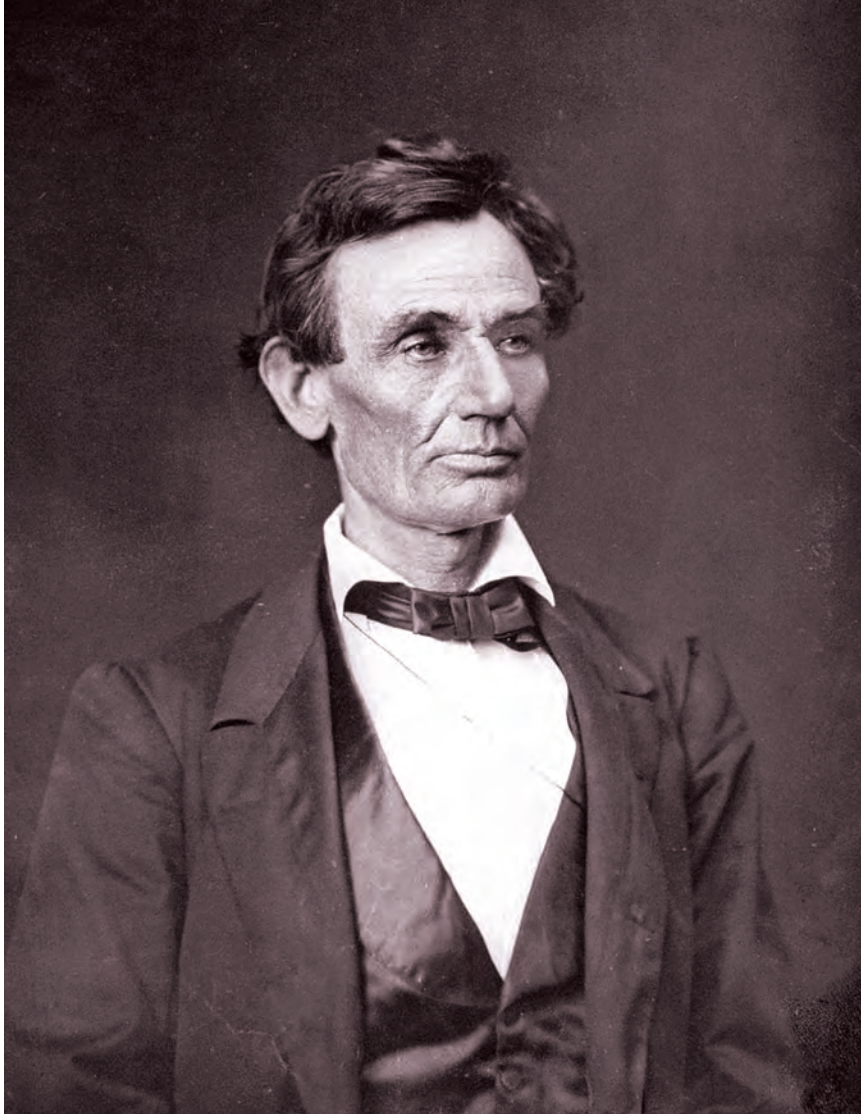
AC havde en uro dybt ind i marven.

Han ville ikke være som andre. Han ville ikke være afhængig af andres nåde og ve og vel. Det var ikke nok for ham at tjene en løn og spare lidt op og hermed være tilfreds med tilværelsen. Han kunne bare ikke sætte ord og gerning på, hvad det var, han ville med sig selv. Det var som et kalejdoskop, hvor brikkerne ikke var faldet i hak. Endnu. Og selvfølgelig havde skaden i benet givet ham den værst tænkelige start.

I Springfield ligger Lincoln Park opkaldt efter byens stolte borger Abraham Lincoln, der som præsident blev skudt i 1865 i Washington. I denne park fandt AC en sporvogn, som ikke var i brug og tog den i anvendelse som bolig. Indimellem fik han rester fra bankfamiliens midt-dage udleveret af Maren. Ellers tilbragte han dagene i parken og i byen som tigger – og nætterne i sporvognen, mens et smukt og farvestrålende forår og en hed og tør sommer gled forbi.

Han takkede pænt nej til to attraktive jobtilbud, som kunne have løftet ham op fra samfundets bund.

Bankmanden, hos hvem Maren arbejdede, fortalte, at det anerkendte firma Elgin, der fremstillede ure, ville etablere en afdeling i Springfield, og man kunne tilbyde kontrakter med prøvetid, inden man kunne blive fastansat med kost og logi og en dollar om dagen i løn. AC indvilligede tøvende, men da starttidspunktet nærmede sig, bakkede han ud. Han ville ikke have ro på sig til at sidde dagen lang på en stol og lære "*klokkemagerprofessionen*" og erkendte, at hans tanker var for flyvske, så han ind-

Abraham Lincoln var født i Kentucky, men var i mange år bosat i Springfield.

imellem var bange for at miste forstanden.

Den anden mulighed var ude på en farm tilhørende nordmanden Ole Halvorsen. Han havde en søn og to døtre, som alle var uddannet som skolelærere. Han kom med det storsindede tilbud, at AC kunne bo gratis hos dem på farmen og lære engelsk, både skriftligt og verbalt. Når næste sommer kom, kunne han også skaffe AC en friplads på Bloomington Seminarium.

Det holdt kun i to uger, så drev rastløsheden igen over AC. En lørdag

sagde han farvel til den velhavende familie og kørte med sønnen tilbage til Springfield.

Fortvivlet måtte Maren se sin bror vende tilbage til tilværelsen som tigger i den gamle sporvogn i Lincoln Park. Han turede igen rundt i byen på må og få, men i det mindste blev hans venstre ben stærkere og stærkere for hver dag, og en dag kunne han lægge benskinne og den ene krykke fra sig.

Så traf han en irer, der havde forbindelser til nogle bomuldsplantager nede i Mississippi, hvor man, ud over kost og logi kunne tjene 1,25 dollar om dagen. Igen måtte Maren til reserverne og gav AC 4 dollar til rejsen, som skulle gå med tog til St. Louis og videre med hjuldampet til Vicksburg. De skulle dog vente fire dage i St. Louis. Her blev AC på anden dag ramt af gul feber.

Han tiggede og snød sig tilbage til Springfield og Lincoln Park uden en cent på lommen. Det var i efteråret 1874, hvor kulden begyndte at sætte ind i den midterste og nordlige del af Illinois. Han magtede ikke en vinter i sporvognen og ville ikke lukrere mere på Marens nåde og besluttede sig for at tage til Dwight. Han havde ofte tænkt på handelsbetjent Vilhelm, som havde hjulpet ham og ville samle ind til ham i den danske kirke, da han var på vej til det mislykkede ophold i Chicago.

Igen snød han sig på toget og kørte til Dwight i nattens mulm og mørke.

Vilhelm i den tyske butik tog pænt imod AC og lyttede til hans historie. De havde ingen pladser i butikken, hvilket ellers kunne have passet til AC fra hans tid hos købmand Jeppe Nielsen. Men til gengæld kendte Vilhelm en nordslesvigske familie ude på landet, der var immigreret, fordi de ikke ville være tyske efter nederlaget i Dybbøl i 1864.

Farmeren hed Jacob Schmidt og var en slags overhoved i det mindre slesvigske samfund uden for Dwight. Med stor hjertevarme bød de AC velkommen til at blive hos dem. AC gik til hånde, så godt han nu kunne, mens vinteren dækkede Illinois med sne og frost. På et tidspunkt mødte han Jacobs svoger, en energisk lille mand ved navn Hans Beyer, der senere fik en vigtig rolle i AC's karriere og liv.

Stadig drevet af rastløshed tvang AC sig til at blive vinteren over. Han havde store selvbeprejelser med at føle sig som en byrde. Efter nogen tid hos familien Schmidt flyttede han over til Edler Christensen, som var ungkarl og selv forestod husholdningen. Edler erklærede, at AC kunne blive, så længe han ville. Bare han hjalp til, så godt han nu kunne. Edler forærede også AC nogle nye klæder, som han havde fra sin broder i nærheden.

Snart kunne AC lægge den anden krykke og var i stand til bevæge sig omkring kun med en stok. Han troede snart, at han kunne det hele, men Edler lo og sagde til AC, at han var for langsom og aldrig ville blive god til nogen form for hårdt fysisk arbejde. Lavmælt som altid protesterede AC, men vidste godt, at Edler havde ret. Hans ben ville aldrig blive meget bedre end her i foråret 1875.

AC talte stadig meget dårligt engelsk, men ligesom for alle andre indvandrere begyndte sproget at smelte sammen i en blanding af det gamle sprog og engelsk, hvilket tit førte til muntre misforståelser og forviklinger.

• • •

Som den danske journalist Henrik Cavling – der efter sin store Amerikarejse udgav to bøger – beskriver i et par udvalgte eksempler.

– Vi har i to år it hawt nogen krop (crop: høst).

– Den jene daw spiser we tyrk og den anden daw en russer (turkey: kalkun og rooster: hane).

– Vi står og venter på en sjower (shower: regnbyge).

På et besøg i St. Paul, Nebraska, fandt Henrik Cavling følgende brev til en sagfører fra en kvinde, der ville skilles fra sin mand. Man skal tænke på engelsk, når man læser brevet.

Hr. Skilsmisæløjer Patterson, Skvær.

Der Sør.

Jeg tar den liberti to rejt til ju om en skilsmissekæs, da jeg gerne vilde bli divorset, dersom det not koster to mitsj moni. Jeg har væt gift

just 5 maant last frejdæ og har en littel bøj. Min husband er worken på rejlroden. Han ville kille mig, førend vi blev marrid, bikaas jeg taal him, jeg vilde ha ham arrested, fordi han hadde brokken sin promissen.

Missis Murfy siger jeg skulle lade ham i pise. Hun selv er divorset fire teyms. But ej ges, han vil læve traabel, for jeg har en nejs litle sum moni kommen te mej fra de aal contri. Vi kan spik nærmere ved.

Werry truly jurs

Johanne Mortensen

13 Bluming Strit, St. Paul.

NB. Missis Murfy er altid home. Vi er grit frinds, sjur !

Mit amerikanske nævn er Mæbel.

• • •

Gennem de lange vinteraftener, hvor AC havde fortalt om sin omflakkende barndom, viste Edler Christensen sig som lidt af en menneskekender og regnede efterhånden ud, at AC ikke kunne finde ro og var drevet af en evig søgen. En dag foreslog han AC at begynde på en karriere som handelsrejsende, hvor der kunne tjenes gode penge, mens man hele tiden var på farten. Herved kunne AC måske finde sin rette hylde.

De skulle skaffe en hest og en vogn, så AC kunne køre omkring og sælge småsager, husholdningsredskaber, guldstads og patentmedicin. Edler kendte en virksomhed i Pittsburgh, som fremstillede medicin, hvor man kunne købe en kasse for 36 dollar og tjene det samme, når hele kassen var solgt.

AC kunne få bevilling fra firmaet til at sælge i to counties, Livingston og Grundy, med et samlet areal på omkring 200 kvadratkilometer. Han ville som bonus for godt salg modtage to ure til en værdi af 20 dollar. Patentmedicin kunne sælges uden nogen form for kontrol og bestod ofte af lakrids, kinin og mentol.

– Ja, min kære Edler. Det er en god plan, men jeg har jo ingen penge at købe noget for.

– Det skal du ikke bryde dig om. Vi hjælper dig i gang og her hos mig kan du altid have et hjem.

Med Edlers mellemkomst lykkedes det at rejse 200 dollar i det lille slesvigske samfund. To uger senere var AC i besiddelse af en hest, en fjedervogn, patentmedicin og en del andre varer. Han var klar til sin første forretningsrejse, men følte sig stadig genert og hæmmet af, at han ikke talte særlig godt engelsk.

Det første hus, han kom frem til, var en stor bygning på en farm, hvor der samme dag var en sammenkomst for områdets kvinder. AC havde lyst til at køre videre, men han tænkte på de mennesker, som stolede på ham og havde skaffet 200 dollar til projektet, så han tog en dyb indånding og bankede på døren.

Kvinderne tog interesseret imod ham, og han fik solgt to flasker medicin og nogle redskaber. Tilbage på vognen var hans hjerte lettet, og han begyndte at fløjte, mens han bevægede sig videre på denne smukke og solbeskinne forårmorgen i Illinois.

Som dagene gik, fik han solgt ganske pænt. Det var med et helt andet selvværd, han vendte hjem om aftenen til Edlers farm, hvor han dårligt kunne vente med at komme på farten igen næste dag.

Det var især medicinen, som solgte godt, for den kunne åbenbart kurere hvad som helst. Også grise og høns der led af skavanker. AC fik mange succesoplevelser, og ofte løb rygter om medicinen i forvejen, inden han nåede frem til næste sted. Firmaet i Pittsburgh anbefalede ham at sælge medicinen på kredit, men her fik han ofte problemer med betalingen, især når folk ikke havde pengene. Så var medicinen pludselig noget humbug og bedrageri, som man ikke ville betale for. Hurtigt lærte han kun at sælge kontant.

Han begyndte at lægge ruter og planer for sine daglange rejser og overnattede ofte ude hos nogle af sine kunder. De små kolonier af skandinaver, irere, tyskere og englændere begyndte at holde af den underspillede, humpende og lidt generede unge medicinsælger, der aldrig var bleg for at give en smagsprøve. Han fik mange stamkunder og var høflig og hjælpsom.

Efterhånden udvidede AC sine ture til at købe varer som æg og smør hos farmerne og sælge til de forretninger, han havde i sit område. Samtidig fik han en aftale med en forretning, at han mandag morgen kunne få flere varer i kommission med afregning lørdag eftermiddag. Bortset fra vrede og ubehøvede kunder i ny og næ var AC forskånet for uheld eller overfald, når han ensomt var ude på rejser med sine dyrebare varer. Langsomt blev gælden til slesvigerne betalt tilbage.

Han skrev ofte til søster Maren og fortalte om sine fremskridt. Lettet indvilligede hun i at flytte ud på landet, hvor hun fik plads på en farm tæt på Edlers.

En ting var de indtægter, han fik på sin virksomhed, noget andet og vigtigere var, at AC for alvor begyndte at få overblik over, hvordan de små samfund på prærien fungerede. Hvordan man samlede ind til kirker og skoler; hvordan jernbanedriften på få år kunne forvandle små bondesamfund til driftige handelsbyer. I sine to counties fik han også overblik over, hvem der havde noget at skulle have sagt, hvem der sad i råd og kommissioner, og hvem der havde midler og magt.

Igennem sin viden om hvad der foregik, kunne AC byde ind med salg af mad og drikkevarer i forbindelse med større begivenheder. Den 4. juli 1875 tjente han 25 dollar på én og samme dag ved at etablere en bod i et lånt værksted i Dwight. Om aftenen solgte han spise- og drikkevarer til en fest i byens danskerforening.

En dag befandt han sig ved Clifton omkring 70 kilometer nord for Dwight og kom forbi en mand, som gik og pløjede. AC kunne kende mandens statur og stoppede op for at hilse på. Det viste sig at være Peder Rold, gavtyven som han kendte fra sin tid hos Jeppe Nielsens købmandshandel.

Det blev et hjerteligt gensyn, og Peder Rold tog AC med tilbage til sin egn, hvor der boede mange immigranter fra Himmerland. Her mødte AC flere mennesker, som han kendte fra sin ungdom, og da man stod for at skulle holde en stor fælles fest med områdets andre skandinaver, tilbød AC at blive i Clifton nogle dage og sørge for mad og drikkevarer.

Festen blev gennemført med pomp og pragt og masser af musik og dans. AC – assisteret af Peder Rold – solgte portvin, brændevin, limonade og cigarer, men festen endte i noget af en drukskandale, hvor talerstolen brasede sammen. Både kvinder og mænd tumlede sanseløst berusede rundt i marken. Ved solopgang var der mange som kørte løbsk gennem markerne, fordi de ikke kunne styre deres hestevogne.

De havde solgt 70 pottes brændevin, så Rold og AC tjente hver 75 dollar på festen. Men beskrivelserne fra festen kom i den lokale avis, og der blev foretaget en politianmeldelse mod AC, fordi han havde solgt brændevin uden at have bevilling. Peder Rold rådede AC til at tage tilbage til Dwight og holde lav profil, og det var AC ikke uenig i. Han overlod sin hest og vogn til Rold mod senere afregning. Så da en betjent et par dage senere mødte op med en arrestordre på AC, spillede Peder Rold uvidende og vidste ikke noget om, hvor denne AC kom fra, eller hvor han var draget hen.

I løbet af syv måneder havde AC sparet over 400 dollar sammen, og hans status i Dwight havde ændret sig fra forhutlet krøbling til en dreven og succesfuld handelsrejsende. Han tog initiativ til en indsamling til en dansk kirke i byen og skaffede 2.500 dollar. Samtidig stiftede han bekendtskab med en apoteker. De ville åbne et apotek sammen, hvorfor AC lejede et byggelod og sluttede aftale med en entreprenør om at bygge et hus med apotek og bolig for 500 dollar med 150 i udbetaling.

Sammen med Vilhelm investerede han i en stor majsmark, mens han stadig fungerede som vært og restauratør ved diverse fester, bryllupper og andre begivenheder. AC Frost havde vind i sejlene og var ved at være klar til at få Maren Andersen sejlet over, så de kunne blive gift. Mad og drikke skulle han i alt fald nok være mand for at skaffe.

• • •

I mellemtiden var AC's søster blevet gift.

Maren Christensen var faldet for en stor og rank farmer ved navn Rosinus Handewitt, der oprindelig stammede fra Tønderegnet. De blev

viet i den nye kirke i Dwight i en smuk dansk-slesvigsk forening. AC kunne ikke lade være med at tænke tilbage på sin ungdom hos købmanden, hvor han syntes, at sønderjyderne var et besynderligt folk. De var nu venlige, arbejdsomme og meget festlige, og det var dem, der havde hjulpet ham i gang i det nye land. Han følte, at han endelig var ved at finde sin vej.

• • •

Så ramte skæbnens lunefulde spil igen AC.

Tyfus hærgede i perioder de spartanske nybyggerksamfund på prærien, hvor vand og sæbe ikke altid var en del af dagligdagen.

Der er tale om en blodforgiftning, som skyldes en salmonellabakterie, som overføres gennem forurenede mad og drikke. Tyfus medfører vedvarende høj feber, kraftig diarré og kan være livsfarlig, hvis den ikke behandles med antibiotika.

De første seks uger var AC i febril vildelse og blev lagt i pleje hos Peder Mathiesen og hustru i Clifton, hvor han lå i et kammer på loftet. Der gik fire måneder, hvor han var afkræftet og døde hen, mens sne og frost igen holdt Illinois i et hvidt og frysende jerngreb. Fru Mathiesen vaskede og skiftede sengetøj ustandseligt, så stuen var fyldt med lagner og betræk som hang til tørre foran pejsen.

Rosinus Handewitt og Maren rejste op i november for at hente AC hjem til dem selv, men han var for svag og forkommen til, at man turde flytte ham. AC oplevede ikke selv, at Rosinus og Maren var på besøg, for der lå han i en dødslignende søvn.

Hen over nytår til 1876 blev AC anbragt i et sengelagen og blev – mens sneen feg hen over markerne – båret ud på en åben vogn og rullet over til en anden farm hos en ungkarl ved navn Vogn Lassen, der havde en husholderske. Der var ikke megen bedring at spore. En ny omgang vildelse ramte AC i januar, hvorfor Vogn Lassen tilkaldte lægen fra Clifton. Han kiggede kort på AC, tog hans puls og erklærede, at Vogn Lassen hellere måtte få fat i den norske præst Olesen, for AC lå nu for døden.

Olesen kom ud til farmen, så hurtigt han kunne, kastede sin kappe af sig i stuen og gik ind til AC og satte sig ved siden af sengen. Olesen gjorde klar til at bede for AC, mens Vogn Lassen stod i døren og forbedrede sig på at se et menneske dø.

Dybt inde i sin underbevidsthed kunne AC åbenbart fornemme, hvad der foregik. Han sansede den mumlende norske præst og forstod også, at han var hovedpersonen i denne uhyggelige scene. Han vågnede og genkendte Olesen. Med ét slag var det, som sygdommen endelig slap sit tag i ham.

Olesen og Vogn Lassen kunne ånde lettet op, men inden præsten forlod farmen, stod han i døren og hviskede fortroligt med Vogn Lassen, for der var en ting, de måtte fortælle AC, men de blev enige om at vente, til han blev i bedre stand.

De næste uger gjorde AC hurtige fremskridt og begyndte at spise igen og tage på i vægt. Samtidig slap vinteren langsomt sit tag i Illinois. Bække og vandløb begyndte at pible igen, og nybyggerne rumsterede på farme og på markerne og gjorde klar til et nyt forår.

En dag kom pastor Olesen tilbage og satte sig i stuen sammen med Vogn Lassen og AC. De havde desværre nogle dårlige nyheder til ham. De bad AC forstå, at de havde måttet vente til, han var mere rask, for det ville blive et hårdt slag for ham.

AC havde været syg i ni måneder. Derfor var hans planlagte hus i Dwight blevet solgt på tvangsauktion. Han havde tabt de 150 dollar, som han havde lagt i udbetaling. Han og Vilhelm havde også tabt penge på den majsproduktion, de havde indledt året før.

Men der var en nyhed mere, som Olesen med rystende og bævende stemme måtte overbringe AC.

Hans søster Maren var død.

Da hun sammen med Rosinus Handewitt havde været i Clifton for at hente AC hjem, blev hun kort efter også ramt af tyfus. Maren havde ikke haft den samme modstandskraft og døde efter kun en uges febervildelse.

En sorgtyngt Rosinus måtte bisætte hende i samme kirke i Dwight, hvor de var blevet gift fire måneder forinden.

Maren blev kun 25 år og fik godt og vel to et halvt år i det nye land.

• • •

AC var virkelig slået helt tilbage til start i foråret 1876. Nu havde han ikke sin søster mere. Han var fattig som en kirkerotte. Tilbagegangen og tabet af Maren satte sig fysisk i ham, så han måtte finde krykkerne frem igen for en stund.

Han tog et par småjob i Dwight, hvor han nu boede hos Rosinus. Langsomt fik han tjent penge nok til at købe en hest. Igen lånte han penge og fik tilsendt en pakke medicin, guldsager og fik rettigheder på at sælge landkort over De Forenede Stater.

I maj modtog han et brev fra sin lillebror Søren, der bad om penge til en billet over Atlanten. Men dem kunne AC ikke skaffe. Han fik dog etableret en aftale med Peder Rold – der skyldte ham penge. Rold skulle sørge for en billet til Søren, hvilket Rold faktisk gjorde.

AC tog afsked med sin søsters grav i Dwight.

– Jeg blev igen overvældet af mange forskellige Tanker, og ihukommende, hvad min Søster havde været for mig i min Elendighed, hvor opofrende og kærligt hun havde givet sine sidste Penge ud, for at jeg kunne opretholde Livet, lagde jeg mig ned på Graven og græd bitterligt.

Næste dag bad han Rosinus om at spænde hesten for en brugt fjeder-vogn, han havde købt. Sammen læssede de alle AC's ejendele og varer op i vognen.

Han havde besluttet sig for at forlade “den forbandede stat Illinois” og aldrig mere vende tilbage dertil, hvor han – trods delvis fremgang – følte, at djævelen havde forfulgt og plaget ham gennem de sidste tre år.

– Hvor har du tænkt dig at rejse hen, spurgte Rosinus, da de skulle tage afsked.

– Til Omaha i Nebraska, svarede AC.

Han holdt næsten sit ord og kom kun få gange tilbage til Illinois, men han mødte aldrig sin svoger igen. AC kom nu heller ikke til Nebraska, hvor djævlens sikkert let kunne finde ham på prærien og fortsætte sin forfølgelse. Han nærmede sig 30 år og sad der på vognen med sit stive ben iført sorte bukser, seler og en pæn hvid skjorte.

Hans underbevidsthed valgte en anden vej end Nebraska, for på den første nat efter afskeden fik han en vision.